

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/515/2015
Identifikačné číslo spisu:	7613233292
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7613233292.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobkyne L. F., bývajúcej v J., zastúpenej advokátkou JUDr. Silviou Kollárovou, so sídlom v Levoči, Štúrova 29, proti žalovanej JUDr. W. P. so sídlom v J., o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 1 C 339/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. apríla 2015 sp.zn. 2 Co 579/2014, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a.
- II. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. februára 2014, č.k. 1 C 339/2013-80 žalobu žalobkyne zamietol a žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď neuviedla ani dôvod, pre ktorý by proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podávala dovolanie, ani dôvod ústavnej sťažnosti, t.j. ktoré jej základné práva alebo slobody boli porušené rozhodnutiami súdom v konaní č. 2 C 188/2008, a teda nepreukázala príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti žalovanej ako advokátky a škodou, ktorú si v konaní uplatnila. Keďže všetky predpoklady zodpovednosti advokáta za škodu musia byť splnené súčasne a posledný z predpokladov (príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody) preukázaný nebol, súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 8. apríla 2015 sp.zn. 2 Co 579/2014, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keď reagoval na jednotlivé odvolacie námietky žalobkyne. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“). Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nezákonné, nepreskúmateľné a skutkovo a právne neudržateľné. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za nepreskúmateľné z dôvodu, že odvolací súd právne ani skutkovo neodôvodnil, prečo sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne predostretou v podanom odvolaní týkajúcou sa dovolania. Zároveň považovala za nezákonné a arbitrárne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom namietala, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 135 O.s.p. Taktiež namietala, že nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie akceptovaný návrh žalobkyne na vykonanie dokazovania zamietol na pojednávaní konanom dňa 25. februára 2014. Namietala aj vady konania súvisiace s nesprávnym zistením skutkového stavu, ako aj ďalšie vady konania súvisiace s dokazovaním. V podanom dovolaní ďalej podrobne opísala skutkový stav veci. Výslovne namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) Mala za to, že súd nebol oprávnený v rámci predbežnej otázky skúmať prípadnú úspešnosť dovolania, ani sa zaoberať prípadnou ústavnou sťažnosťou. Navrhovala, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že návrhu žalobkyne v celom rozsahu vyhovie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Žalobkyňa dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolatelka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázané boli tiež vady konania namietané dovokatelkou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobkyňa namietala vadu konania v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., ktorú videla v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie zakladajúcim ich nepreskúmateľnosť. Podľa stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods.1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

10. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovokatelkou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

11. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

12. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobkyňa mala na vec odlišný názor a že rozhodnutia súdov neboli odôvodnené podľa jej predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a existencii vady v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. V súvislosti s dovolacou námietkou žalobkyne, že súd prvej inštancie nezdôvodnil zamietnutie vykonania ňou navrhovaného dôkazu, dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie uvedené odôvodnil na strane 6 jeho rozsudku.

13. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladala. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. Z dovolania žalobkyne vyplýva, že taktiež namietala nesprávne a neúplne zistený skutkový stav veci ako aj ďalšie vady konania súvisiace s dokazovaním. Za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania nepovažovala vtedajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, ako ani nevykonanie dokazovania určitým dôkazným prostriedkom spôsobom predpísaným zákonom. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 888/2015, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 251/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

16. Žalobkyňa v dovolaní zároveň výslovne namietala, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú po

právnej stránke nesprávne, namietala oprávnenie súdov nižšej inštancie predbežne posúdiť otázku prípadnej úspešnosti dovolania, ani sa zaoberať prípadnou ústavnou sťažnosťou, ako aj nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 135 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdom však prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

17. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.